چکیده

هر نوع تأثیری که از رهگذر محیط زندگی، چه از نظر جغرافیایی و چه از نظر فرهنگی و اجتماعی، در شعر شاعر انعکاس یابد، صبغهٔ اقلیمی خوانده می‌شود. چنین انعکاسی که متأثر از محیط پیرامونی زندگی شاعر است می‌تواند در ادبیات کودک به صورت مظاهر طبیعت و در قالب واژگان، تعبیرات و آرایه‌های ادبی نمود یابد. در این پژوهش، اشعار احمد خدادوست، افسانه شعبان نژاد و اسدالله شعبانی، سه شاعر کودک، که به ترتیب از خطّهٔ شمال، جنوب و غرب کشور هستند از منظر صور خیال به روش توصیفی- تحلیلی مورد بررسی قرار گرفته است تا میزان استفادهٔ آن‌ها از صبغهٔ اقلیمی و تأثیر آن بر صور خیال به کار گرفته در اشعارشان معین گردد و تفاوت‌های احتمالی به کارگیری صبغهٔ اقلیمی در آثارشان مشخص گردد. نتایج حاصل نشان می‌دهد در آثار خدادوست بیش از آثار شعبانی و شعبان نژاد با عناصر اقلیمی در صور خیال روبه‌رو هستیم. از مهم‌ترین دلایلی که برای این مسأله می‌توان در نظر گرفت آن است که خدادوست بر خلاف دو شاعر دیگر، زادگاهش را ترک نکرد و در تمام دوران زندگی‌اش در گیلان باقی ماند.

واژه‌های کلیدی: ادبیات کودک، شعر کودک، صبغه اقلیمی، صور خیال، احمد خدادوست، افسانه شعبان نژاد و اسدالله شعبانی.